

CLARINET

Home casat — rue espatllat
Dona casada — ase espatllada
Si et vols casar — et vols esguerrar



—Uix, quina mala cara!
—Noia, no'n tinc d'altra.

15 Cts.

Clarinetades

ELS BARRIS ALTS



barris alts, barris vells de la meva Girona!... Avui ço el vostre cantaire, avui ço el vostre humil tafaner.

Teniu l'encís de la bellesa, de una bellesa de pedra, viril i im-

mortal.

No sé, volgut llegidor, si hi has anat alguna vegada per a veure-hi coses i sentir-hi impressions, en els nostres barris vells, en aquells carrers de pedra, torts i estrets. Aquells carrers de la Catedral, de Sant Feliu, de La Pera, del Seminari...

Hom hi ha romàs tan sols per a poguer veure un tros de cel blau, alçant els ulls; per a veure aquelles velletes que tan hi escauen entre la vella del seu barri. Perquè el cel jamai l'he vist tan blau com mirant-lo entre les pedres brunes d'aquelles cases. I les velles, els únics éssers que hi viuen, són les que m'han fet més forta en mi, l'impressió de la vella.

Els he vist an aquests éssers, que són més de l'altre món que d'aquest, cap-jupits que filant seuen al pedrís de la porta d'una casa rònega; d'aquelles portes que fan de ximineia i d'entrada, que semblen més un catau que res més.

Jo hi he anat pels cims de la ciutat, i quan les meves sabates amb la seva comprometedora xerrameca han romput la quietud d'aquells carrers, he oït la remor d'algun finestró que s'ha obert, i darrera els vidres de la finestra hi he esguardat uns ulls no sé si de capellà ras o de canonge, que m'han mirat com si s'havés despertat d'un son eternal, al soroll del meu calçat. I aquelles velles han posat unes mans rugoses sobre els seus ulls per a mirar-me i jo els hi he vist una cara pergaminada i un esguard de misteri que la llum no hi era avesada a entrar en la retina d'aquells ulls esmortuïts.

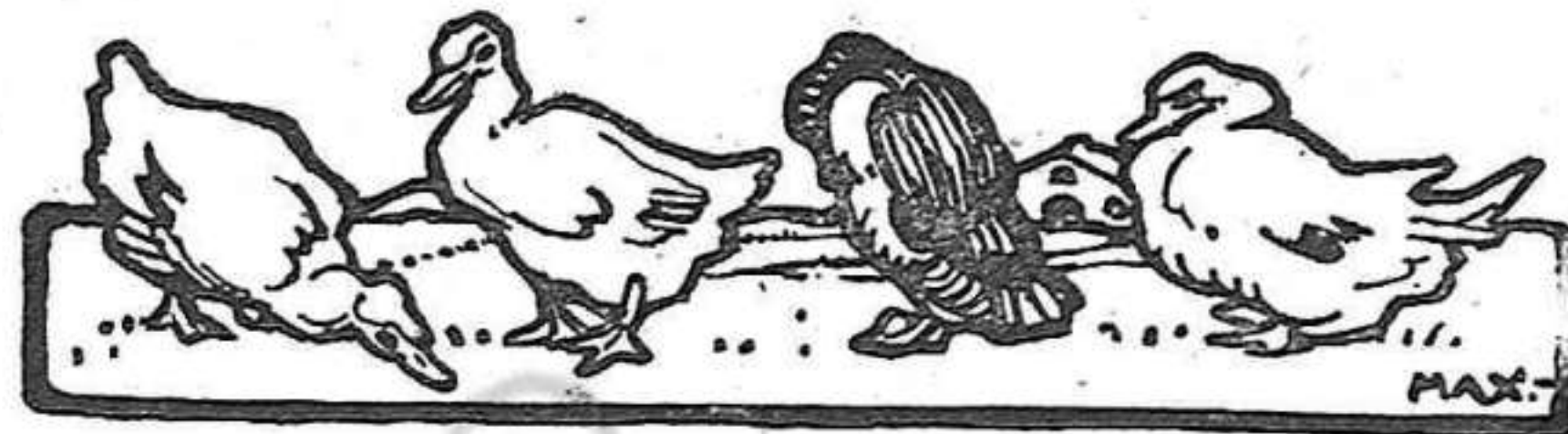
En els barris alts, tot és silenci, tot és repòs. Allí, els gossos no lladren ni hi miolen els gats. Allí, solament pot oir-s'hi el toc de les campanes de la Catedral o de Sant Feliu, i el petac d'una porta que's tanca secament.

Hom ho troba agradable tot això. Quan trepitjo aquelles pedres punxagudes i sento el baf d'aquella molsa humida encastada a la pedra, en tinc joia i fins m'agradaria viure en una de aquelles cases...

Recordo, que temps enrera per a felicitar a una amiga en motiu d'ésser el seu Sant Patró, li vaig escriure:

Voldria que avui i sempre sentissis en el cor la joia que jo frueixo quan puc romandre pels carrers vells de la nostra ciutat, carrers de pedra, torta i estrets i desnivellats, carrers on solament hi viuen persones de l'altre món...

GERIÓ



Un gresol de platí que es fonedís o la influència de la "Mano Roja" en nostre Ajuntament



II

De rastre



ITUEM SE ara davant aquell laberinte d'edificis de totes mides que hi ha abans d'arribar a la Devesa a mà dreta i una volta passada la Casa Correus en construcció. Un cop allí comen-

cem a examinar-los un per un, analitzem totes les incidències que els envoltan i fixem-nos en l'estat que es troben. A primera vista, aquell piló de petits edificis ens ofereix la visió d'un mostrador de provatures de l'arquitecte municipal: casotes de tots estils, amb profusió de rajola pintada de mangre que les pluges ha anat difumant parets avall com si vulgués alliberar-les de l'aspecte sagnós que ofereixen als ulls dels viatgers que passen en els trens de França; teulades multiformes i finestres irregulars; entrades i parets de tanca a tots els nivells; paral·lelament a tot aquest galimaties d'enfarfec d'arquitecte, dues fileres d'arbres escanyolits, plantats amb cordill, que semblen indicar que per allí hi han passat aires d'urbanització; el terraplé de la via que ha substituït les muralles enderrocades per a ofegar a la ciutat; al costat oposat, deixalles de forta eses i el «Coliseu»; darrera, la marginada de l'Onyar tota foradada per aquelles ratasses com conills que han assaltat aquells indrets per a campar-hi tranquilament; i per

omplenar els buits que deixen els edificis d'aquell *campo de Agramante*, pilots d'escombraries, farmers, bodells dissecats... en fi tot lo útil per a constituir un verdader focus d'infecció. Doncs an aquí, llegidor, hem passat dues hores escudriñant i regirant-ho tot maquinalment, perquè ens havien dit que era el lloc on està instal·lat el Laboratori Municipal; i malgrat tots els esforços que hem fet encara és l'hora que no hem pogut aclarir el lloc que ocupa el dissortat Laboratori.

Hem de confesar que el paratge és apropiat i el més indicat de Girona per a tenir-hi semblant instal·lació. Un Matadero i tots aquells barracons *adyacentes*, els femers i les rates, i algun que altre bodell dissecat, requereixen sobrerament un Laboratori Municipal...

Mes pel narrador ha sigut treball superior a les seves forces esbrinar el local que ocupa. Això que per un moment tinguérem l'il·lusió de l'èxit i estàvem disposats a donar ho per segur: però ens la tragué tot seguit l'aparició d'un pobre *penco* nafrat que el treien d'allí on creïem endevinar-hi el Laboratori i l'entraven dins al Matadero. L'il·lusió ens caigué als peus i sentírem necessitat de fer el toc a càl *Argadà*...

Ah! entretant el Jutjat ha fet molt treball respecte la fonedissa del gresol.

K. XISTE



La noia enamorada



bava.

AN punt ha fet entrada a la Sala del *Casino*, totes les mirades han sigut dirigides a l'esguard de la noia enamorada, que frisososa amb ulls llampeguejants buscava quelcom que no tro-

Saluts per aquí; reverències per allà... com fastiguejaven a ella totes aquestes cerimònies; si ella en lloc de tantes reverències, i de tants fingiments de gent que no interessava, s'haguera estimat més un lleu somris o una petita mirada del que ella tant estimava, i enlloc el veia.

La música ha començat el segon ball de la tarda, i totes les amigues una a una a mida que els seus galants cortejadors les anaven a buscar per a dansar, l'han deixada sola.

I un cop ben sola, veient que les seves amigues eren tant ditxoses que al menys hi havia qui es recordava d'elles, i tot reflexionant amb lo desgraciada que era, s'ha posat tota trista, i s'ha preguntat: per què tenia de venir ella an aquestes festes tan joiïses, en que les parelles dansant es comuniquen les seves afeccions més íntimes, els seus sentiments més amagats, si ella, a qui ho diria i a qui ho comptaria no és allí.

Què trist això; mentres tot és alegria, mentres la música temptadora escampa els seus sons arreu del saló, i les parelles passen pel seu davant riguent esbogerrades com si es burlessin de la seva dolor...

De cop en una porta, dret, arrogant, contemplant la dansa ha vist an ell que estava tot rialler.

Llavors a la noia enamorada, la música li ha semblat més dolça, l'estada an aquell lloc li ha sigut més grata, i el seu rostre trist i compungit ha esdevingut rialler...

L'aimant de la noia enamorada ha anat amb ella, i afable i correctament ha allargat la mà i encaixat amb la de la noia enamorada que ha esdevingut un poc torbada, quedant-se conversant amb ella i les seves amigues.

Cada paraula que deia de galanteria a les amigues, era un pesic que ella sentia, i cada mirada que dirigia a ella, era un esquitx d'esperansa pel seu cor enamorat.

La música ha tornat a executar més estrident i provocadora que mai, i els balladors de les amigues han anat a buscar an aquestes; i quan han quedat els dos sols, a ella li ha vingut un torbament... un neguit inexplicable.

De cop ell complacent, amable, invitant-la a ballar, ella l'ha acceptat cofoia.

Estava tota enguniosa, allí amb el seu amor.

Ell li deia paraules dolces, li dirigia mirades furtives, i ella s'el mirava; a les indirectes d'ell contestava amb somriures...

Oh; si ell allavores, enamorat de la seva gràcia, de la seva bondat, de la seva gentilesa, se li hagués declarat d'una manera passional... ella retuda, vençuda, a la fi hauria entregat el seu cor, dels seus llavis sagnants hauria sortit un sí tot ofegat per l'emeció que sentia an aquells moments, tant solomnes per ella... pro...

Era el moment, era moment llavors i no va dir-li res...

RAMONET DEL CARRIL



LA MEVA BICICLETA

Ai, la meva bicicleta
que té'l manillar pelat;
ai, la meva bicicleta
quin *carinyo* li he posat.

Bicicleta, bicicleta,
que n'hem fet de disbarats!
De petons a les pageses
si n'hem dat en els mercats.

Aquell dia que plovia
que tu vares patinà;
vaig quedar fet una coca
i tu et vares desinflà.

Aquell gos que'ns empaitava

pobre bèstia, com quedà;
varem fer-li la traveta
i mai més ens va empaità.

Romanent per la Devesa
quants de susts havem donat;
quins xisclets, aquelles mosses,
al passar pel seu costat.

Sense llum i sense freno
sense número ni res,
ens empaiten tots els *munis*
quan passem aquests carrers.

I si per de cas la *novia*
sé que surt a passejà,

jo i la meva bicicleta
nò hi ha més, l'hem de trobà.

Ara em sembla que és aquella...
en un buf hi hem arribat:
i si acàs l'he endevinada,
barretada i... s'ha acabat.

Bicicleta, bicicleta,
quin *carinyo* t'he posat!
Ai, la meva bicicleta
que té'l manillar pelat

RIJOCAMAEL

Juny, de 1918.



ESCOLTI senyora Victòria ai xò d'acaparar a totes les més gentils i hermoses modistes de Girona, no està bé, doncs ens hem enterat que ha *ingressat* en el seu taller, la simpàtica *Lolita*, aquella gentil modisteta que sempre té una rialleta pels seus admiradors.

En aquell primer pis de la Plaça del Gra, mai hi han faltat xamoses floretes i tendres poncelles que han sigut i són l'alegria d'aquell sempre florit balcó.

¡Que ditxós seria qui es pogués ombrejar al mig d'aquell escollit jardí!

Però com dèiem, no hi ha dret a acaparar lo millor del ram de modistes, i si això continua ho farem saber al Comissari senyor Ventosa.

SON alts i ben plantats, ella hermosa i ell simpàtic. Es una *Pepita* d'ulls puríssims, llavis rojos i de satinades galtes, la que ha inspirat amor a l'*Ernest*, aquell jove atleta que també té *algo* de poeta, puix sabem que li adreçà sentides poesies inspirades en ella sortides de l'enamorat cor del somniador poeta.

No fa molt li dedicà una poesia, que si mal no recordem, deia aixís:

Vull contar-vos dolça aimada

La que pot una mirada, etc...

L'hem vist passejar algunes vegades per davant de la Casa de Correus en construcció; hi ha qui diu que aquell edifici li agrada; mes a nosaltres ens sembla que lo que *atrau* al *Ead.* no és la Casa Correus, sinó el *Matadero Público*.

Mes per avui ja n'hi ha prou, potser pecaríem de indiscrets

□

ES una gentil modisteta d'aquell alegre taller que hi ha en un primer pis de la Plaça del Gra, l'enemiga més terrible que tenim, puix cada vegada que troba a un de la Redacció l'abalota i l'amenaça.

Vaja, Enriqueta, que no n'hi ha per tant; ¿quina culpa tenim nosaltres si el seus *papá* s'ho va pendre malament i no l'ha deixat anar més al *Nuevo Club*? Més greu ens ha sabut a nosaltres, que des de allavors no l'hem vista més a dansar i confondre's entre mig de l'alegroi remolí que formaven les demés parelles.

Preguem als seu *papá* que no s'ho agafi tan fort, doncs no totes les coses s'han de pendre per la punta de l'espasa.

□

PASSANT pel carrer de les Hortes hem vist l'inscripció següent: «Adiós Anita»; a cada cap de aquesta inscripció hi havia dos cors; un travessat per una espasa i l'altre negre, molt negre.

Detectivant una miqueta hem sapigut que an aquella casa de dispeses de les Peixeteries hi viuen tres companys, un d'ells molt ros i que estava enamorat de l'Anita, però l'Anita no el volgué escoltar; i és per això que nosaltres pensem que aquell jove feu aquella inscripció, perquè ella vegés que marxava amb el cor atravessat.

¿I aquell cor negre què designarà?

Es que'n Manel per record de l'Anita li demanà un clavell i ella li negà.

Anita, un consell li donarem ja que vostè no està gaire enterada de l'amor i és que si torna per aquí En Manel no el deixi escapar, *donques* de Manels en corren molts, però com En Manel, pocs.

Hi ha Manels i Manels.

□

FA un any, diguérem el goig que fruïem vegent les nostres Rambles plenes de flors.

Avui, igual que allavors podem repetir-ho. Les nostres dametes, com si solament fossin amigues de la llum i del bon temps, tornen venir a passejar per la Devesa i per la Rambla, omplint-nos de joia an els joves que som admiradors de les belles gironines.

□

EN un dels balcons de cap al Quarter d'Infanteria, ja fa dies oïrem d'una nena, parlant des de l'esmentat balcó al seu enamorat que estava fent-li l'ós pel carrer, li deia:

Esta noche ven. Si levanto la pierna derecha, será señal de que bajaré; si levanto la izquierda, que no bajaré.

Per lo vist, aquest parell s'entenen.

□

LA Paquita, aquella nina que viu en el carrer de la Força, se n'és anat amb la seva deliciosa germaneta, a passar l'estiu a Santa Coloma

Desitgem li provi, i sentim ens hagi deixat tan aviat.

□

DIES enrera, varis amics del cant, foren víctimes d'un bany d'impresió mentres escoltaven una veu *argentina* en el carrer de l'Argenteria.

□

JA feia molt temps que cada diumenge a les sis del matí un parell de jovenets, anaven a estudiar *álgebra* vora el riu Ter; nosaltres, la veritat, semblant cosa ens estranyava molt i esbrinant havem sapigut que aquells estudiantets, encara que han tret bones notes en els exàmens, no hi estudiaven *álgebra* vora'l Ter, sinó una altra cosa que viu al carrer de la Galera.

Vamos l'enhorabona Pepitu i Pericus.

Endavant i fora!!

□

AVUI pregarem a la Lolita de la Plaça del Marqués de Camps i a ses companyes de taller, una de les quals és aquella «excomediante del Centro Moral» que no prenguin el *pel* als nostres *oficiales artilleros* com feren el dilluns passat a les 2'45 de la tarda, o al menys o facin més disimulat que ningú s'enteri de res.

□

A tu, dolça Carme del Carrer Nou, a tu Carme bella, avui el nostre CLAR I NET vol rendir homenatge a la bellesa teva, diguent la claró dels teus ulls, el carmí del llavi teu i uns rulls sedosos que cobreixen el teu caparró d'ocell.

O, Carme .. si poguéssim dir ço que de tu sabem, ço que no podem dir perquè pecariem, seriem ingrats.

□

QUIEN va al bosque y coge flores, piensa con sus amores.

Això ho diu amb més o menys exactitud un adagi o una ximpleria castellana

En Pepet, aquell que viu... no sabem si al llims o a la Plaça del Carril, segurament que s'el sap de memòria aquest *ditxo*.

Per això és que quant va anar dilluns passat als Angels, va dur flors de bosc.

□

DIJOUS prop-passat, algunes alumnes de les Dominiques anàren als Angels.

Degut a lo avensat de l'hora en que rebem les noves, no podem dir res més.

□

A la Plaça de l'Independència, han celebrat la Festa petita en quins actes hi ha concorregut bastant el públic.

Una de les coses que'ns ha agradat més en la dita festa, ha sigut l'aparició de quatre *nanus* ben xirois i rebonics

□

Atotes les nines de fora que han estudiat durant el curs passat en la Normal de Girona, els hi desitgem passin unes felices vacances fent forces conquestes.

I... fins a l'hivern vinent, ninetes.

□

Es la Sió tan vergonyosa
que quan veu alguna cosa
contra ses costums senzilles,
el vano a la cara's posa...,
i mira per les barnilles.

(Calendari Manelic).

PRIMAVERA

Benhaja el temps florit que porta amors,
cançons, perfums, roselles i ginesta;
temps sense nits; temps de claró i de flors
de somnis, esperances i dolçors
que duu al món l'etern encant de festa.

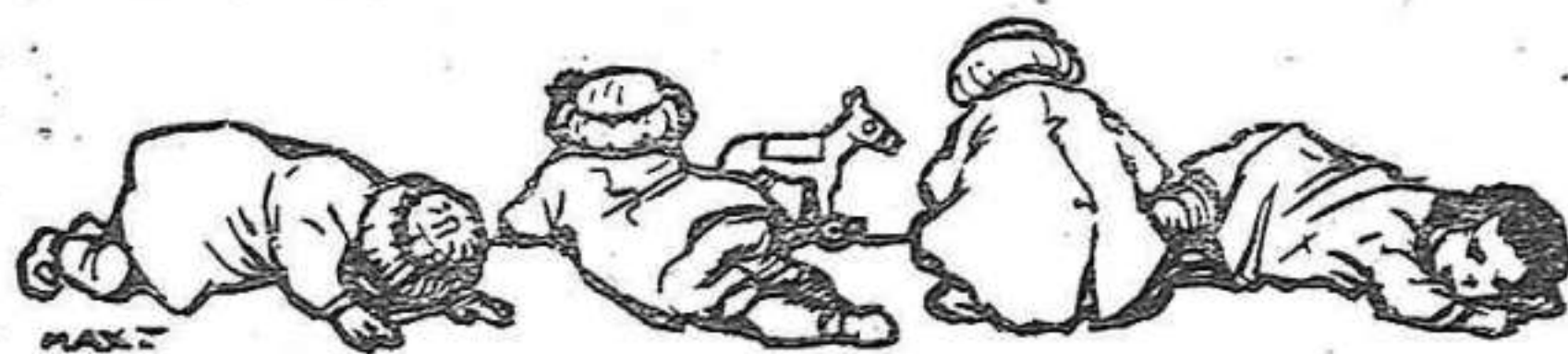
Jo vull cantar el temps de somnis bells;
el meu desig de veure'l cel ben clà,
el meu jardí florit per fer ramells,
poguer fruir cantades dels ocells
i el diu incomprés de l'ona que's desfà.

Perquè la meua ànima enamorada,
diguent el temps d'amor, canta a l'àmia...
a tú, que'ts primavera eternitzada,
àngel hermós; oh, toia perfumada
amb flaires immortals de l'ambrosia.

I quan la fred allunyi ocells i flors
i el mar s'ompleni d'údols i tempesta;
quan vingui el vent glaçat i les foscors...
el teu esguard dolcíssim plé d'amors
durà al meu cor, l'etern encant de festa.

X.

Abril, 1918.



CUINA REPUBLICANA

Plat del dia: Perdigots a l'Alexandrina. S'agafen dos o tres perdigots (1), se'ls obra cuidadosament de dalt baix, se'ls arrénquen les tripes, farcint-los, un cor netejats, de metralla.

Amb anticipació ja's tindrà a foc lleu una olla del tamany de'n «Dario» (el de Girona), on s'hi tirarà un bon raig d'oli de fetge de capellà, esmerçant-hi alguns renecs tendres i un parell de cebetes republicanes.

Es deixarà coure per espai d'un quart, i passat aquest, s'hi abocaran els perdigots, tirant-los bé i pegant-hi foc pels quatre costats, talment es tractés d'aquells aligots de la batalla del Marne.

Resulta un guisat excelent pels més exigents païdors; però no se'n pot abusar perquè torna a la boca.

El cuiner de «Les Presons Infernals».

SALSA PICANT JAUMISTA

Uns quants discursos d'En Pradera i en són defecte de D. Palmacio, dos o tres xistos funeraris (dels que fan els senyors rectors rurals cada dissapte en el «Centró Moral»), un parell d'articles *Wandic Kans*, tres cèntims de «Nortes», 1 kg. d'escombraries de càl'«Editorial», una llàgrima epoeica de donya Socors, un tallet de «Correo Catalán» i una mica de sagi... vull dir 3 o 4 «Veus de Girona» que siguin ben rànçies; tot això ben trinxat es negarà d'aigua rás dos o tres minuts abants de servir-ho.

Aquesta salsa pot emplear-se en menjar com els llangostins, les truites a l'espanyola, les ostres, els bolets, el cocodrils, la carn de cavall, el llom de ruc, els raves fregits, etc., etc.

Afegint-hi un pols de sal de Madrid té més bon paladar i al mateix temps compleix més. També té us per aels ulls de poll i per traure taques i fins alguns l'utilitzen per a matar escarabats.

Tantes utilitats i tan poc cost li donen general estima.

Dipòsits per Espanya:

Madrid: A can Víctor Pradera.

Barcelona: A can «Correo Catalán».

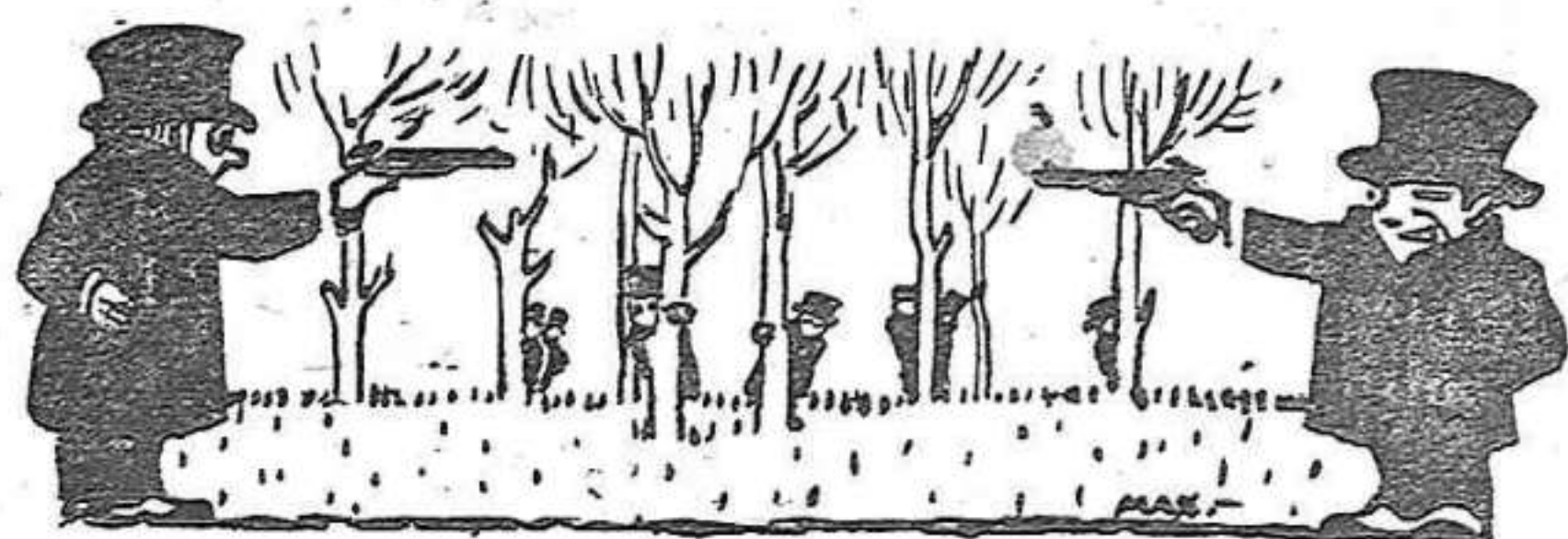
Girona: A la Gavia de boigs (Carrer Nou).

Vigilar amb les imitacions que seran perseguides al ampar de la llei.

Tots els «envases» portaran un sagell amb l'inscripció «Victoria alemana» i la firma i «rúbrica» de *Los Maestros de Doctrina*.

El cuiner del Llims.

(1) Especie d'aucell que's menja les cuques socials. Es cria en tots els indrets de Catalunya. Viu de vots sincers.



Tatarit-Tataret

LA *Juventud Tradicionalista* fins ara havia fet la viu-viu; s'aguantava com per miracle, fent més equilibris que l'alambrista de la *troupe Alba-Tiberio*, però per fi ha caigut, ha mort (R. I. P.)

L'única vegada que se la veia pel carrer era per la processó del barri del Mercadal (perquè per eleccions en venien de fora). Aquest any ni això, el *Requeté Jaumí* no s'ha vist.

Ens han assegurat, que no eren prous per a portar el banderí [total tres! i és llàstima, tan que hi llueix aquell jovenet de Santa Coloma, amb *levita*, portant el banderí a *los acordes de la Marcha Real*, com l'any passat, al costat d'un *esmolet*.

¿I dels *bröwings* que rifaven que n'han fet?

Res, era de veure.

Callem perquè no està bé burlar-se dels morts.

□

UNA de les coses que més va cridar l'atenció en la processó del dilluns, va ser, què, en una de les *estacions* que fa la dita processó per a cantar els *Villancicos*, els senyors del *Centro Moral* devien trobar massa llarg el camí i entraren en un hostal de la Plaça del Molí, a fer el *toc* i *nada menos* el que ho inicià fou aquell *intelectual* que protestà temps enrera de que es fessin els sermons en català, en certa agrupació religiosa i al mateix temps proposà que obliguessin a fer-los en castellà.

Qui sap si també demanà que'ls *resolis* fosin castellans?

Això d'anar a fer el *toc*, que ho facin els que porten els gegants, *bueno*, però els senyors del *Centro Moral*, la veritat, no ho trobem gaire *moral*.

Però que hi fareu si és aixís; ja deia bé aquella vella que no volia morir mai.

□

QUE algun romanço ha passat dintre el *Centro Moral* sobre lo de l'assistència a la processó, no hi ha dubte, perquè ni Mossèn Freixas que el vegé em al balcó de la pansida Editorial, ni el senyor Font que estava an el de casa seva, ni Mossèn Colléll hi anaren.

També sembla que's baten els nostres *jaumins*. Vaja, vaja, vaja.

□

ELS jaumins, no s'han pogut tenir quan han vist que el senyor Sabater duia el penó del Cor de Maria en la processó d'avui fa quinze dies.

I per això, «El Norte», surt en una de les seves edicions escabellant-se per l'acte que'l senyor Sabater ha fet, diguent entre altres coses, lo següent:

«... No hi fa res que t'haijin ponderat les seves excelents qualitats, que l'haijis vist fent ostentació de lo que no sent pels carrers d'una ciutat qualsevol que, per presentar lo com a lo que no es, l'haijin honorat, deshonorant se, confiant li un pal com el dels manaies, per exemple. Tot això es una disfressa: faritzeisme pur del que en son responsables tots quants l'han bombejat i disfrassat perquè ell, si viu l'alt sentit de la realitat, es creurà estar en lo cert amb el seu procedi: passat...»

Vegin ara, benivolguts lectors, fins on arriba l'esperit cristià dels redactors de «El Norte».

Els no volen que En Sabater sigui creient; ells tenen monopolitzada la Religió i diuen: aquest és catòlic, i aquest no ho és.

Per alguna cosa són *Maestros de Doctrina*. Veritat, Dr. J. G. S?

□

ALTRA vegada els falsaris.

El que falsifica una firma, pot falsificar-ne mil. Qui fa un cobe fa un cistell.

Ahir, enganyant als redactors del nostre confrare de Barcelona «La Veu de Catalunya»; avui, volguent enganyar a Girona, amb unes fulles que segons ens han assegurat persones que poden saber-ho i segons ens diu la nostra vista, són tirades a la «Editorial Gerundense» i per consegüent, ja endevinarà tothom que aquestes fulles són obra de certs catedràtics i seminaristes com en Minguez i Llauró. No ho assegurem, però vaja, ens hi cremem.

Suposem que tothom haurà vist ens referim a unes fulles amb firmes falses que foren repartides al matí a la porta del temple de Sant Feliu, avui fa quinze dies, que diuen aixís:

«ELS CATÓLICS COM NOSALTRES, els qui amb un gest de gallardia sapiguérem defensar el nostre fur davant de tota tirania quan en la vigília de les darreres eleccions de diputats dèiem al poble gironí que havia de votar a l'home pur, al home cast, al home de enlairats ideals. D. Bonaventura Sabater, ens sentim en la diada de avui sadollats de joia. Havem vist sancionat el nostre gest; malgrat l'esmitg dels defensors de D. Dalmacio; malgrat les reconvençions de qui's va creure que'l comprometiem, la nostra obra ha triomfat. Tot allò de que en Sabater no era catòlic, que'n Sabater no va a missa ni complèix amb l'Església; que al poble de Bagur i fora d'ell es l'escàndol dels cristians; tot allò, diem, des d'ara ja queda liquidat, ja ningú ho podrà dir en avant, perquè avui el Sr. Rector de S. Feliu d'aquesta nostra ciutat, ha rebatejat al Sr. Sabater, conferint-li el penó del Cor de Maria, en la processó de Corpus.

Ja estem vindicats. ¿Què vol dir que'l poble fidel estigui escandalitzat? De mes grosses s'en veurán si els temps no's giren.

Ara com ara cantem victòria.

Josep Morera, canonge doctoral; Josep Pou, Pvre. catedràtic; Joan Fuster, Pvre.; Jaume Sagrera, catedràtic; Josep Sambola, regidor; Francisco Coll, regidor, y Salvador Plaja, president del Círculo de Católicos, Ciprian Batista, secretari de la Vetlla Nocturna.

□

ELS d'*El Norte* tenen un inginy, que són capaços de eclipsar al mateix Colom en qüestions de descobriments. Cada dia, o millor dit, en cada edició del seu diariet, fan noves descobertes, bé gramaticals, bé històriques o senzillament de sentit comú. Però de lo que no els creïem en prou *ingeniositat* per a fer-ho, era de que arribessin a trobar un nou sistema de medicació; i... l'han trobat, com un i dos fan tres!

Fixin-se com al donar compte en una sezilla gasetilla de l'edició del dimars passat, de la cura que feu un dels metges municipals en el Dispensari a una nena, donava el nou sistema de medicació:

«... la cual presentaba una herida contusa en la frente, de dos CÉNTIMOS de extensión».

Res, el CLAR I NET des d'ara té oberta una subscripció popular per a treure la corresponent patent

i regalar-la als aixerits d'aquella *santa* casa, pel seu nou descobriment!

□

EL nostre amic Fusellas, el jove artista del «Nou Stil», ha exposat a cà l'Estruch una sèrie de retrats que han deixat molt bona impressió a tothom qui els ha vist.

Enhorabona.

□

DELS quatre únics alumnes que han acabat bé l'últim curs de la Normal i per consegüent són mestres, tres d'ells, han assistit a la càtedra de català. Lo qual vol dir, que els que estimen les coses de la terra són els més intel·ligents i que l'estudi del nostre gloriós Idioma, no és un destorb per les demés assignatures *oficiales*.

Que consti, Gomis Llambias.

□

AVUI, sense que nosaltres ens n'hagim adonat, quasi, quasi que aquesta secció de *Tatarit-Tatarèts*, va dedicada an els nostres jaumins.

Ja veuen, llegidors, lo que perderíem a Girona, si els pobres espàrrecs jaumistes, desapareguessin de la ciutat nostra.

Quan fan un acte, podríem escriure un llibre ple de tonteries per ells realitzades. I el seu manubri, sobre de tot aquell manubri del carrer Nou, és la riota del públic.

VIDA LITERÀRIA

En l'edició dels «QVADERNS D'ESTVDI» corresponent al mes de març del corrent, hi hem vist una magnífica traducció, feta pel P. Ramón Tarrats, S. J., del poema atribuït a Homer, *Batracomiomàquia* (combat entre les granotes i les rates).

Hem llegit aquest poema, i ens ha produït un efecte agradable.

El P. Tarrats ha sabut donar-li un caràcter ben catalanesc, com ell ho diu en una nota. Llegint aquesta traducció, es té una idea clara de ço que és *Batracomiomàquia*. El «contrast entre la grandesa de ço que és narra i la humil condició dels qui ho porten a terme» és lo més encisador del poema.

L'important setmanari *Lectura Popular* que edita la casa *Editorial Catalana* de Barcelona, ha dedicat el número, corresponent al dijous prop-passat, al nostre particular amic En Joaquim Pla.

Després de fer breument una exposició de la vida literària del nostre amic, reproduïx un seu treball sots el títol «De la vida del Senyor».

Donem des d'aquestes planes afectuoses felicitacions al nostre bon amic Sr. Pla.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cía. - Girona
Redacció i Admor.: C. de Santa Eugènia, 18

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

Sastreria SMART

de J. I ernández

Ciutadans, 18



Gran novitat

F. Solà
Optic i Joier



Rambla de la Llibertat, 26

GIRONA

VINS, OLIS I SABONS

Josep Carreras

Successor de LLUIS SERRA

VINS DE XEREÇ, USUALS DE TAULA

ESPECIALITAT EN VINS

:: RANCI I MOSCATELL ::

PER A MALALTS I CONVALESCENTS

Es reparteix a domicili

Plateria, 4

GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom



REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Rambla Llibertat

SASTRERIA

Alfred Ferrer

Trajos per a Senyor i Senyora
a preus limitadíssims

Se fan etxures portant la roba

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça de la Constitució, 4

i Bell-lloc, 2, 1.º

GIRONA

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrecs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA

FOTOGRAFIA "NOU STIL"

J. FUSELLAS

Retrats :: Reproduccions artístiques

Especialitat en ampliacions

NEGRE, COLOR I OLI

Rambla Alvarez, 2, pral.

Es retrata de les 8 matí a les 8 nit.

CLAR I NET

QUINZENARI FESTIU

Caricatures : Art : Literatura : Humor

Es ven a can Franquet, a can
Dalmáu i an el kiosk
de «La Prensa».